

HRDINOVÉ NEPATŘÍ DO STÍNŮ

SKANDAR A PŘÍZRAČNÝ JEZDEC

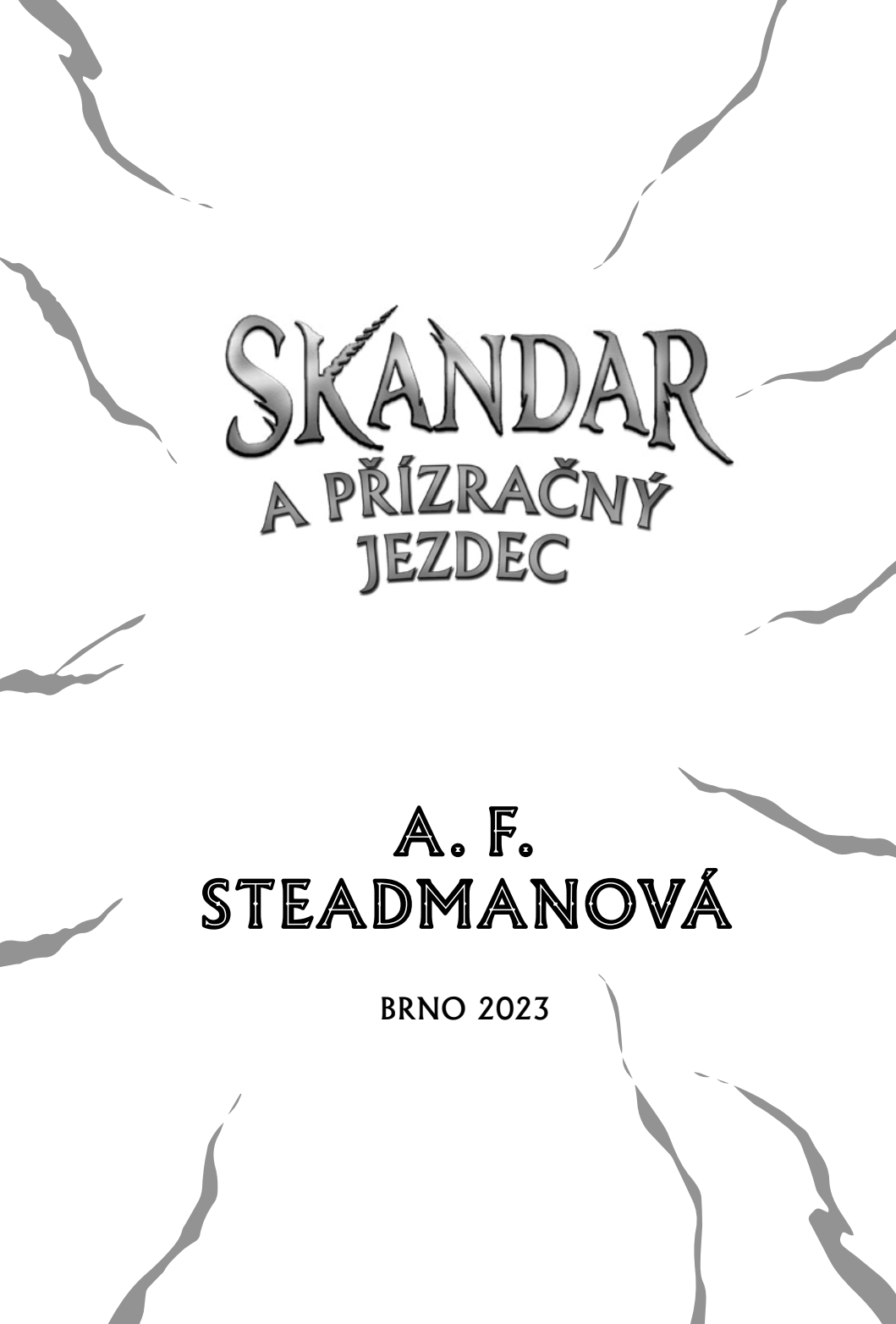
A. F. STEADMANOVÁ

HOST

SKANDAR
A PŘÍZRAČNÝ
JEZDEC

Přeložila Daniela Orlando

SKANDAR A PŘÍZRAČNÝ JEZDEC

A. F.
STEADMANOVÁ

BRNO 2023

Skandar and the Phantom Rider

Text copyright © De Ore Leonis 2023

Illustrations copyright © Two Dots 2023

Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd,

1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London,

WC1X 8HB, A CBS Company

All rights reserved

No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system without permission in writing from the Publisher

Translation © Daniela Orlando, 2023

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2023

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1698-8 (PDF)

ISBN 978-80-275-1699-5 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1700-8 (MobiPocket)

Tátovi, který mě naučil,
že člověk vždycky může přesehnout
do jiného člunu.

OSTROV

PŘEDEHRA

Planinu zjizvenou bojem křižovali
za bezměsíčné noci dva jednorožci.

První jednorožec uháněl Divočinou tryskem a pobízel
ho maskovaný jezdec. Krokům druhého jednorožce udávalo
tempo prohnilé srdce jeho jezdkyň. Byl to pomalý rytmus,
neměnný rytmus, rytmus srdce uvyklého chaosu.

Maskovaný jezdec dorazil na smluvené místo jako první.
Jediným světlem v nedozírné tmě byly plameny v jeho očích.
Díval se, jak Jehla přijíždí. *Buch, buch* tlejších kopyt jejího
jednorožce dopadalo do prachu jako paličky
na buben ve smutečním průvodu.

Když jezdce Jehlino nesmrtelné zvíře začalo obcházet,
v jeho očích prokmitl strach. Vždycky se jí děsil.

A to mu dodávalo sílu.

Jehla vycítila, že mu nahání hrůzu.
Vždycky se jí budou bát. A nic to s ní nedělalo.
„Je nejvyšší čas začít.“
Jehlin hlas nezněl tak docela lidsky.
Její slova tlela jako křídla jejího jednorožce.
Plamenooký špeh schýlil hlavu
a vyrazil zpátky do Čtyřmezí.
Jehla se za ním dívala, jak odjíždí.
Zdušený poryv větru jí čechral černý rubáš.
Nemyslela na porážku, kterou utrpěla, ani na syna,
jenž ji zradil. Myslela jen na budoucnost.
Protože jestli tu hru nemůže vyhrát,
tak změnění pravidla.

KENNA

ZAKLEPÁNÍ

Kenna Smithová seděla v předvečer letního slunovratu na pláži a dívala se, jak slunce klesá do moře. Vytáhla z kapsy dopis od Skandara, zadívala se na obálku a pak ho zase odložila, neotevřený, zatímco se kolem ní rozsvěcela světla Margate. Už ho s sebou nosila tři dny. Chtěla si ho přečíst. Opravdu. Po bratrovi se jí stýskalo tak moc, že se v polospánku občas ve tmě nadechla a něco mu zašeptala. Něco legračního. Něco bázlivého. Něco tajného. A pak si vzpomněla, že je postel je prázdná. Že je prázdná už skoro rok. Skandar místo toho spí ve stromovém domku na ostrově a přes den se učí živelní kouzla se svým vlastním jednorožcem.

To byl ten problém s jeho dopisy. Připomínaly Kenně, že ona nikdy jednorožce mít nebude. Předloni neuspěla u zkoušky z líhnutí, která rozhodovala o tom, jestli je jí souzeno stát se

jezdkyní. To znamenalo, že nikdy nenaváže pouto s jednorožcem a nikdy nebude žít na ostrově. A od té chvíle před několika týdny, kdy Kenna přijela za Skandarem na návštěvu a seznámila se s jeho jednorožcem Čertovým kvítkem, pro ni bylo mnohem těžší bratrovy dopisy číst.

Pořád musela myslet na to, že Skandar a Kvítka mají navlas stejné pohyby, jako by vznikli ze stejné duše. Na to, jak se černému jednorožci vlnily svaly na šíji a z křídel mu odletovaly jiskry jako smítka hvězdného prachu. Na nezkrotnou lásku ve Skandarových očích, když se díval na Kvítka. Na pouto sahající hlouběji než mezi bratrem a sestrou. Pouto schopné sesílat kouzla.

Kenna si ometla písek z nohou a nazula si školní boty. Předtím s ní na pláži byli její kamarádi, ti noví, kteří se o jednorožce nezajímali. Po návratu ze Skandarova cvičného závodu už ji tak otrávil, jak se jí všichni vyptávali na ostrov, až ve vzteku prohlásila, že je to horší verze pevniny a jednorožci jsou jenom strašidelní koně s ohyzdnými křídly. Většině lidí se to nelíbilo, ale ti, kdo byli proti jednorožcům, se k ní teď chovali jako ke své královně.

O přestávkách se shlukovali kolem Kenny a smáli se, když jim vyprávěla, jak jezdcí musejí nosit otrhané staré bundy a bydlet v korunách stromů. A Kenna ucítila záblesk naděje, že by přece jen mohla patřit sem na pevninu. Že to dokáže. Letos se dokonce odmítla dívat s tátou na závod o Pohár chaosu. Děla-la, že nevidí jeho ukřivděný výraz, když ho nechala sledovat světoznámý závod jednorožců v televizi samotného. Přestala myslet na to, jak zklamaná by z ní byla máma, a místo toho zevlovala v liduprázdném centru města se svými novými kamarády.

Kenna toho dne neviděla, jak se komodorkou Chaosu stala Nina Kazamová — první pevníňanka v dějinách, která vyhrála Pohár chaosu. Děla-la, že jí to nevadí. Ale pak se zavřela ve svém pokoji a pustila si stovky videoklipů s Ninou a její jednorožkou

Zbloudilou blýskavicí, jak projíždějí pod cílovým obloukem. A došlo jí, že vlastně mezi své nové přátele nepatří, že to jen předstírá.

Po návratu domů vyťukala u hlavního vchodu věžáku Sunset Heights vstupní kód a myslela přitom na stromové domky, které zahlédla na ostrově. Pořád ji mrzelo, že nemůže žít se Skandarem a jeho přáteli v Hnízdě a mít dole ve stájích podobného jednorožce jako Čertovo kvítko. Pravda byla taková, že Kenna i po celých dvou letech pořád toužila po jednorožci víc než po čemkoli jiném na světě.

„Kenno?“

„Ahoj, tati,“ zavolala, když vcházela do bytu číslo 207.

Už byl oblečený na noční směnu na benzince. Ulevilo se jí — občas ho musela k odchodu do práce přemlouvat a ne vždycky se jí to podařilo. Ale dnešek byl jeden z těch lehčích dnů, o nichž se Kenna zmiňovala v dopisech Skandarovi, ne jeden z těch náročnějších, které si nechávala pro sebe.

V předsíni se protáhli kolem sebe v důvěrně známém tanečku. Pověsila si bundu na háček za jeho hlavou, zatímco on si zastrkával klíče do přední kapsičky u košile.

„Dívala ses do schránky?“ zeptal se táta.

Ve skutečnosti tím zjišťoval, jestli nepřišel dopis od Skandara.

„Jo, dívala jsem se. Nic,“ zalhala.

„No jo. Tak snad už brzo.“ Táta jí dal pusu na temeno. „Dobrou noc, beruško. Uvidíme se ráno.“

Když Kenna odcházela do svého pokoje, Skandarův dopis ji pálil v kapse. Věděla, že by se o něj měla podělit s tátou, ale neměla na to sílu, dneska ne. Byl večer před letním slunovratem. Po celé zemi dneska třináctiletí absolvovali zkoušku z líhnutí a všichni doufali, že o půlnoci uslyší pět zaťukání na dveře — výzvu, aby se stali jednorožčími jezdci. Kenna si byla jistá, že kdyby tátovi o tom dopisu řekla, chtěl by mluvit jen o tom, jak Skandara loni touhle dobou povolali na ostrov.

Táta chtěl vlastně pořád mluvit jenom o Skandarovi a Čertovu kvítku. Kenna z toho měla dojem, že ať udělá cokoli, ať už dostane dobrou známku z písemky z matiky, najde si novou kamarádku, nebo propláče večer, ani to nestojí za zmínku. Ale musela přiznat, že je to hezký pohled, vidět tátu šťastného. Po většinu jejího dětství se skoro ani neusmál. A tak byla skřípnutá mezi svými pocity a těmi tátovými.

Kromě svého smutku ale před tátou skrývala ještě něco. Kenna byla přesvědčená, že za Skandarovým nezvyklým odjezdem na ostrov je něco víc, než jim prozradil. Při pátrání po důkazu, že některé děti jsou tak nadané, že ani nemusejí skládat zkoušku z líhnutí, pročítla všechny knížky v knihovně, všechny webové stránky a všechna diskusní fóra.

Nic nenašla. Každé dítě, které oslavilo před letním slunovratem třinácté narozeniny, musí povinně podstoupit zkoušku z líhnutí. Tak to stojí v Dohodě. Je to zákon. Ale na Skandara se to zřejmě nevztahovalo. Kenna se styděla za ty nehezké myšlenky, které se jí honily hlavou. Byla odjakživa silnější, rychlejší, šikovnější. Pomáhala Skandara vychovat — kdyby byl výjimečný, poznala by to. A to on, i když ho měla moc ráda, nebyl. Neuměl se bez ní obejít. A to znamenalo, že Skandar něco zatajuje.

Už bylo pozdě. Kenna se převalila pod pokrývkou a opatrně položila Skandarův dopis na noční stolek. Přečte si ho zítra. Možná. Zadívala se na strop a opakovala si, že nebude čekat do půlnoci. Bude to třetí půlnoc bez zatukání a výzvy k odchodu na ostrov. Snažila se nepředstavovat si svého jednorožce, jeho barvu, jeho křídla a živelní příslušnost, jak to o letním slunovratu dělávala odmalička.

Ťuk. Ťuk.

Kenna se s trhnutím posadila. Že by si táta zapomněl klíče? Ale ne, vždyť ho viděla, jak si je dává do kapsy.

Ťuk. Ťuk.

Nebyl to sen. Byla zcela určitě vzhůru.

Po špičkách docupitala ke vchodovým dveřím a zaváhala. Jestli se ozve ještě jedno zatūkání, tak otevře. Jinak bude rozumná. Vráť se do postele.

ŤUK.

Kenna s bušícím srdcem rozrazila dveře bytu číslo 207 a uviděla před sebou bledého pána, celého oblečeného v černém. Měl zelené oči, které zatěkaly nalevo a napravo od ní a pak jí znepokojivě spočinuly na tváři. Jeho lícni kosti vypadaly v předsíňovém světle až nebezpečně ostře řezané. Když otevřel ústa, zableskl se v nich nezvykle mrštný jazyk.

„Dorian Manning.“ Napřáhl hubenou ruku.

Kenna jí nepotřásla.

„Ředitel Líhně a hlava Stříbrného kruhu.“ Významně si odkáslal a nakrčil nos, jako by čekal, že na to Kenna něco řekne. V tu chvíli připomínal potkana.

„Jasně...“ Kenně se při zmínce o Líhni rozbušilo srdce, ale podařilo se jí udržet klidný hlas. Zastrčila si pramínek hnědých vlasů za ucho. „A co tady děláte?“

„Přišel jsem s tebou uzavřít dohodu,“ prohlásil nabubřele.

Kenna začala zavírat dveře. Ten člověk byl očividně nějaký podivín, blázen do jednorožců. Byla to jen náhoda, že zatūkál v prvních minutách letního slunovratu. To zklamání se přidalo ke všem ostatním zklamáním, které Kenna už prožila, a její srdce se zatvrdilo ještě o špetku víc.

Ale dveře se nedověřely. Dorian Manning je zatarasil špičkou lesklé černé boty.

„Ty nestojíš o to, najít svého přisouzeného jednorožce, Kenno Smithová?“

KAPITOLA 1

KRVAVÝ PIKNIK

Skandar Smith se díval, jak si jeho černý jednorožec Čertovo kvítko olizuje krev ze zubů. Byl nádherný den na piknik. Srp-
nová obloha byla modřejší než vodní magie a teplé sluneční pa-
prsky spolehlivě oddalovaly podzimní chlad.

„Kam se poděly všechny ty sendviče?“ zeptal se Mitchell
Henderson. Hnědé brýle už mu sklouzly do půlky nosu. Plazil
se po všech čtyřech a důkladně pátral v proutěném koši.

„Snědla jsem je, to dá přece rozum,“ odpověděla Bobby Bru-
nová. Ani se neobtěžovala otevřít oči.

„Ty měly být pro všechny!“ vykřikl Mitchell. „Výslovně jsem
je mezi nás rozdělil rovným dílem...“

Bobby se nadzvedla na lokti. „Já myslela, že je to piknik.
Není snad baštění sendvičů přesně to, co se má na pikniku dě-
lat?“

„Tumáš, Mitchelli.“ Po dece, na které seděli, se k nim přisunula Flo Shekoniová. „Můžeš si vzít ode mě, už jsem je vytáhla ze sáčku.“ Flo měla hádky ráda ze všeho nejméně, a tak nikoho nepřekvapovalo, že je ochotná vyměnit obložený chleba za chvíli klidu.

„Ten dělala Bobby?“ Mitchell začal podezřívavě okusovat okraj trojúhelníkové půlky toustu, který dostal od Flo.

Flo se zasmála. „To nevím, ale teď už si ho zpátky nevezmu. Jestli ho nechceš, dej ho Rudé noci.“

Skandar ležel opřený o Kvítkův bok a opeřená špička jednorožcova složeného křídla ho lechtala na krku. Takovou pohodu neprožil od chvíle, kdy před víc než rokem dorazil na ostrov. A byl šťastný. Jak by taky ne? Konečně někam patřil. Byl připoutaný k jednorožci. Měl kamarády — Bobby, Flo a Mitchella —, kteří s ním chtěli pořádat pikniky. Tvořili čtveřici a to znamenalo, že v jezdeckém učilišti zvaném Hnízdo bydleli ve společném stromovém domku. Všichni zvládli cvičný závod na konci prvního, holátkovského ročníku a teď měli vstoupit do druhého ročníku jako písklata.

Při vzpomínce na cvičný závod se mu rozbušilo srdce a Kvítko tiše zamručel, aby ho povzbudil. Po závodu, který zvládli s odřenýma ušima, čelili Skandar a jeho kamarádi smrtelně nebezpečné nepřítelkyni — Jehle — a bojovali proti armádě divokých jednorožců, s níž Jehla chtěla napadnout pevninu.

Skandar se od té doby snažil na Jehlu ani na děsivé zjištění, že je to jeho máma, vůbec nemyslet. Snažil se nevracet ve vzpomínkách k tomu, jak se hnala na svém divokém hnijícím jednorožci proti němu a Kvítkovi. Taky se snažil nemyslet na to, jak neřekl své starší sestře Kenně, že jejich máma je naživu. Zajel rukou do kapsy, aby se ujistil, že v ní pořád má dopis, který mu poslala těsně před letním slunovratem. Nevytáhl ho. Jen přešel palcem po okraji papíru, jako by se tím mohli sblížit, jako by si teď mohl přestat vyčítat, že před ní něco skrývá.

„No věřili byste tomu, že za pár týdnů už zase začne trénink?“ prohodila nervózně Flo s pohledem upřeným na svého jedno-rožce Stříbrného korda, který kousek od nich pil z řeky.

„Já bych nejradši začala už zítra,“ odpověděla Bobby. Peří na rukou, které jí narostlo v důsledku mutace, se jí dychtivě načepýřilo.

„Ty akorát chceš začít otloukat lidi živelními zbraněma,“ zaúpěl Mitchell.

Bobby se výhrůžně zazubila. „No jasně že chci. O to přece jde! Jak říkají pevnířani, budu si to užívat víc než blecha v luna-parku.“

Skandar se uchechtl, když uslyšel Bobbyino vymyšlené úsloví. Bobby na něj mrkla.

„Já bych radši zůstal tady.“ Mitchell se natáhl na záda a zavřel oči. „Je to jednodušší.“

S tím Skandar rozhodně souhlasil. Když poprvé přiletěl na ostrov, věřil, že existují jen čtyři živly — oheň, voda, vzduch a země. Ale jen co se vylíhl Kvítko, ukázalo se, že jsou spříznění s nezákonným pátým živlem, duchem, stejně jako Jehla. Skandar se s vydatnou pomocí své čtveřice po většinu prvního ročníku úspěšně vydával za vodovládce. Ale pravda nakonec vyšla najevo a teď, když všichni — kromě Kenny a táty — věděli, že je spřízněný s takzvaným živlem smrti, se za ním po každém visutém můstku a žebříku táhly šeptem pronášené poznámky. Než Hnízdo začne důvěřovat duchovládcí, bude to ještě dlouho trvat.

„Před zahájením výcviku dostaneme sedla,“ připomněla jim Flo.

Skandar vzdychl. „Vy dostanete sedla. Nevím, jestli si nějaký sedlář vybere mě.“

„To říkáš pořád.“ Flo se zamračila. „Ale Jamiemu nevádí, že jsi duchovládcí. Když to nevádí tvému kováři, proč by to mělo vadit sedláři?“

„Jamie mě zná. To je jiný.“

„A je fajn,“ přidal se Mitchell. „Říkal, že moje vlasy vypadají hustě.“ Planoucí pramínky vlasů se mu rozhořely jasněji, jako by se mutace chtěla předvést.

„Když je řeč o sedlovém obřadu.“ Bobby se mezitím posadila pořádně. „Doneslo se mi, že Sedla Shekoni si nevybírají jezdce každé rok. Je to tak slavný podnik, že dává sedla jenom jezdcům, u kterých si je jistě, že postoupí do závodu o Pohár chaosu.“ Oči se jí zamlžily touhou. „Flo, ty přece doslova patříš do rodiny. Musíš o tom něco vědět, ne?“

Flo zavrtěla hlavou a stříbro v černém afru se jí zalesklo. „Táta mi nechce nic říct. Tvrdí, že by to nebylo fér, a podle mě má pravdu.“

„To je toho. To jsou celí zeměvládci,“ skuhrala Bobby, když vstávala, aby Sokolici otřela ze šedivé nohy bláto. Jednorožka na ni dohlížela, aby měla jistotu, že na ní nic nezůstane. „K čemu je dobrý se kamarádit se sedlářovou dcerou, když mi nevyzradí žádný tajemství?“

Nebyla to jen Bobby, kdo z Flo během posledních týdnů tahal informace o sedlařině. A protože Flo nechtěla ostatní jezdce a jezdkyň zklamat, začala se jim vyhýbat a schovávat se ve stromovém domku. Skandar nemohl písklatům vyčítat jejich zájem. Mít dobrého sedláře bylo základem jezdcova úspěchu, a každý proto chtěl vědět, jestli se Sedla Shekoni zúčastní obřadu. Olu Shekoni byl nejlepším sedlářem na ostrově, ale taky byl sedlářem nové komodorky Chaosu Niny Kazamové. Skandar pořád nemohl uvěřit, že někdo z pevniny jako on vyhrál závod o Pohár chaosu ani že z Niny je teď komodorka — nejdůležitější osoba na celém ostrově.

Kvítko vstal, rozpustile přitom štlouchl Skandara křídlem a vydal se se Sokolicí k řece za Rudou nocí a Kordem. Tam si spolu začali hrát, přičemž ve hře zřejmě šlo o to, který jednorožec pozabíjí nejvíc ryb. Skandar si ani nebyl jistý, jestli jednorožci ryby jedí, ale Kvítko a Rudá noc po nich chňapali ostrými zuby, vyhazovali je

z vody a skvěle se u toho bavili. Kvítkovi se dokonce podařilo jednu z nich nabodnout na špičku svého černého rohu. Po několika kolech ale Sokolice zákeřně zmrazila jeden úsek řeky živelním poryvmem a Rudá noc i Kvítko si narazili tlamy o tvrdý led. Kord povýšeně frkl, jako by odsuzoval jejich bláznění, a podmračeně se díval, jak rybky bezpečně proplovávají pod sklovitou hladinou.

Skandar byl rád, že si k pikniku vybrali vodní oblast. Z Hnízda sem sice doletěli za necelou půlhodinu, ale byl tady úplně jiný terén. Rovinou se vinuly řeky a jejich přítoky jako modré žilky a v jejich zákrutech bujně rašila tráva. Cestou letěli nad skloněnými vrbami, v nichž si obyvatelé kraje stavěli své stromové domky, a občas zahlédli rybářský člun proplovávající pod některým z visutých můstků křižujících zdejší kanály.

Uprostřed oblasti jim Mitchell ukázal vyhlášený plovoucí trh, kde si trhovci a trhovkyně z celého ostrova stavěli stánky na vodě. Někteří zákazníci při prohlížení zboží balancovali na dřevěných plošinách ve tvaru leknínových listů, zatímco jiní si odváželi zakoupené věci po proudu na veslicích. U říčních zákrutů se voda rozlévala do jezer, kde si ostrované a ostrovanky mohli jít zaplavat v průzračné vodě a žíznivá zvířata se mohla napít, pokud je ovšem zrovna neohryzávali hladoví jednorožci. Dokonce to tam i jinak vonělo...

Skandar začal nasucho dávit.

„Že tys snědl jeden z těch sendvičů, co je dělala Bobby?“ zeptal se soucitně Mitchell. „Já jí říkal, že nikdo nestojí o obloženej chleba s džemem, sýrem a droždíovou pomazánkou, ale ona nedá na nikoho, natož na...“

„Cítíš to?“ přerušil ho naléhavě Skandar.

Jednorožci u vody začali hlasitě vřískat. Kvítko poodběhl od řeky a vylekaně zamával černými křídly. Jeho strach se v jejich vzájemném poutu slil se Skandarovým. *Ne tady*, říkal si Skandar. *Tady snad ne.*

Flo ho chytila za ruku. „Co se děje, Skare?“

Zvedl se vítr. Flo hrůzou vytřeštila oči a pak už Skandarovi bylo jasné, že se mu to nebezpečí nezdá. I ona už to cítila, ten žluklý puch rozkládající se pokožky, hnisajících ran a smrti. A ten mohl patřit jen k jednomu tvorovi.

„Musíme odsud zmizet. Jestli to takhle smrdí, určitě už je blízko!“ Skandar se rozběhl ke Kvítkovi, aby s ním odletěl pryč, než se hrozba objeví.

Jednorožcova šije byla vlhká potem. Ryčel ze břehu na něco dole ve vodě a oči mu měnily barvu z černé do rudé a zase do černé. I Skandar sklopil oči. Ostatní přistoupili k němu.

Začalo mu hučet v uších. Matně slyšel Floin výkřik, Mitchellovu nadávku a Bobbyin hlasitý nádech.

Ve vodě ležel divoký jednorožec.

A byl mrtvý.

Skandarovi se zasekl mozek. To přece nemůže být pravda.

„Já to nechápu,“ zachrptěl Mitchell. Něco takového by normálně nepřiznal.

V tekoucí vodě vířila a pěnila nesmrtelná krev divokého jednorožce. Hladké kameny a okolní rákosí jí byly pokryté a kolem obrovské rány v jednorožcově hrudi už bzučely mouchy. Skandara napadlo, že mrtvolu nejspíš unášel proud, než ji nakonec vyplavil v tomhle říčním zákrutu.

„Je určitě mrtvý?“ zašeptala Flo.

Mitchell si založil ruce. „Já to teda zjišťovat nepůjdu.“

Skandar s Bobby seskočili z nízkého břehu a začali se brodit vodou. Puch hniloby byl tak pronikavý, že z něj Skandarovi slzely oči. Kvítko nad ním poplašeně kvičel a znělo to tak mladě, jako když byl čerstvě vylíhlý. Skandar se ho pokoušel chlácholit skrz pouto, ačkoli sám měl všechny nervy v těle napjaté k prasknutí a byl připravený vyběhnout na břeh, pokud se u divokého jednorožce ukáže sebemenší náznak pohybu. Bobby s ústy odhodlaně staženými do ostré linky poklekla u průsvitného rohu kaštanového jednorožce.

Zavrtěla hlavou a Skandar se k ní sehnul. To už měl kalhoty zmáčené krvavou vodou. Z hlavy divokého jednorožce vystupovalo jedno rudé, nevidoucí oko. Skandar napřáhl ruku a zlehka zatlačil svrašťelé oční víčko. Na těch hustých řasách, tak podobných řasám jeho vlastního jednorožce, bylo něco, co v něm probouzelo neskutečný smutek. Ze břehu k němu dolehlo Kvít-kovo souhlasné zamručení.

„To asi bude mládě,“ zamumlala Bobby. „Není tak odpudivý jako některý z těch dalších divokejch jednorožců, co jsme viděli v Divočině.“

„Skandare!“ Mitchellův hlas přehlušil tiché zurčení řeky. „Musím tě odsud dostat pryč! Duchovládce? Divokej jednorožec? Tady tě nesmí nikdo vidět.“

Skandar vzhlédl k němu a k Rudé noci a zamrkal. „Duchovládci nedokážou zabít divoký jednorožce.“

„Divoký jednorožce nedokáže zabít nic. Mají být nesmrtelní a nepřemožitelní. A teď se na to podívejte.“ Mitchell si rozrušeně prohrábl planoucí vlasy.

„Tak pojď, Skare. Jdeme.“ Flo už se drápala na Kordův stříbrný hřbet. „Napadá mě pár lidí, kteří by to ještě rádi hodili na tebe.“

Skandarovi před očima vytanula tvář Doriana Manninga. Hlava Stříbrného kruhu byla na konci minulého roku jednoznačně proti návratu duchovládce do Hnízda.

Jakmile se Skandar bezpečně usadil na Kvítkovi, ještě se naпоследy ohlédl na mrtvolu divokého jednorožce v řece pod nimi a zamrazilo ho. Divocí jednorožci neumírají. Mají žít věčně a mají být nezničitelní. Ale pokud se dají zabít, pokud existuje nějaký způsob... Jaká temná moc připravila o život nesmrtelníka, který měl žít — a umírat — navěky?

Máma? Snažil se nepřipouštět si nejočividnější odpověď. Představa, že už se jí vrátily síly natolik, že dokáže zabít nesmrtelného tvora, byla opravdu děsivá. Chtěl věřit, že za to není

zodpovědná, že tuhle neproveditelnou vraždu by dokázal spáchat jen někdo ještě mocnější a zlejší.

Jenže nikdo horší než Jehla ho nenapadal.

KAPITOLA 2

ZAPEKLITÝ PRAVOZPĚV

Za několik dní už záhadným úmrtím divokého jednorožce žilo celé Hnízdo. Hlídka našla mrtvolu při obchůzce jen pár hodin poté, co Skandarova čtveřice opustila vodní oblast. Vyučující kladli mladým jezdcům a jezdčyním na srdce, aby nedělali ukvapené závěry ohledně toho, kdo by za to mohl být zodpovědný, a počkali si na výsledky vyšetřování komodorky Kazamové. Ale zvěsti o Jehle se šířily, hlavně proto, že všichni jezdci kromě novopečených holátek měli pořád ještě letní prázdniny. Od divokého jednorožce ani Jehly je nemohlo nic odtrhnout a Skandar si všiml, že i šuškáni kolem něj sílí.

Všichni věděli, že Skandar čelil Jehle na konci prvního ročníku, ale většina jich nebyla obeznámená s podrobnostmi. Po vraždě divokého jednorožce však Skandar ve stromové jídelně — Žlabu — občas zaslechl, jak lidé probírají, jestli by o tom nemohl

něco vědět a jestli spřízněnost s duchovním živlem neznamená, že ví, co má Jehla za lubem. Být jediný duchovládce v Hnízdě rozhodně nemohlo být jednoduché, ale s neobjasněným úmrtím divokého jednorožce Skandar nepočítal. A zřejmě ani trochu nezáleželo na tom, že duchovní živel dokáže zabít jen připoutané jednorožce, ne divoké.

„Nevšímej si jich,“ radila mu Flo několik dní poté, co našli mrtvého jednorožce. „Oni to brzy pustí z hlavy.“

„Tím bych si nebyl tak jistý,“ ozval se Mitchell.

Flo se na něj otráveně podívala.

„No co?“ Mitchell si posunul brýle zpátky na kořen nosu. „Musíš přiznat, že je to děsně zajímavý. Jak se dá zabít nesmrtelná obluda?“

„Není to zajímavé, je to hrozné! A ostrovní zákony zakazují jezdcům lovit divoké jednorožce — jsou stejně tak součástí ostrova jako jezdci. Žili tady už před námi! I když nejsou, no, nejsou moc fajn.“

Bobby vyprskla. „Jedině ty bys popsala divokýho jednorožce jako něco, co ‚není moc fajn‘, Flo.“ Otočila se ke Skandarovi a povážlivě se zaklonila na židli. „Proč se tvoje máma vždycky tak dramaticky vrhá do něčeho, co ještě nikdo neudělal?“ Začala vypočítávat na prstech: „Uloupit nejmocnějšího jednorožce při závodě o Pohár chaosu, postavit armádu divokejch jednorožců, a teď ještě zabít di...“

Mitchell zachytil Bobbyinu židli a postrčil ji tak, aby se znovu opírala nohama o pevnou plochu. „Nemáme žádný důkaz, že za tím je Jehla. Nebo aspoň zatím ne.“

„Kdo jinej by za tím byl?“ zeptal se sklíčeně Skandar.

Všichni čtyři kamarádi chvíli seděli mlčky. Pak Flo začala mluvit o tom, jak velké starosti jí dělá její první schůze Stříbrného kruhu. Její jednorožec Kord nejenže se svou hřívou lesknoucí se jako roztavené stříbro vypadal působivě, ale taky působivý doopravdy byl. Stříbrňáci jsou na ostrově výjimeční, jsou to

nejvzácnější a od přírody nejsilnější jednorožci a s tím se pojí velká zodpovědnost... a nebezpečí. Teď když Flo zvládla cvičný závod a postoupila do písklecího ročníku, Kord měl čím dál větší páru a bylo načase, aby se Flo začala scházet se zbytkem těch, kdo jezdí na stříbrňácích neboli s takzvaným Stříbrným kruhem, aby se dozvěděla víc o jejich historii, a především se naučila ovládat magii svého jednorožce.

„Když já je prostě nechci zklamat. Jsem po letech první jezd-kyně na stříbrňákoví! Co když budu dělat všechno špatně? Co když vůbec nebudu umět zvládat Korda? Co když mě nebudou mít rádi?“

„Nebuď směšná, Flo,“ prohodila s úsměvem Bobby. „Tebe mají rádi všichni. Jsi nejmilejší člověk na týhle planetě — je to strašně únavný.“

„Vážně?“ pípala Flo.

„Vážně,“ odpověděli Bobby, Skandar a Mitchell současně.

„Opravdu si myslíte, že to půjde dobře? Až budu trénovat se stříbrňáky?“

Skandar věděl, že ta otázka patří hlavně jemu. Stříbrňáci a duchovládci spolu už dlouho soupeří — hlavně proto, že stříbrňáci jsou jediní připoutaní jednorožci, kteří jsou tak mocní, že je duchovládci jako Skandar nedokážou zabít.

Pokusil se na ni povzbudivě usmát. „Půjde ti to skvěle.“

„Ale radši se moc nezmiňuj o Skandarovi,“ dodal Mitchell.

Zatímco Flo jim vykládala, co očekává od své první schůze Stříbrného kruhu, Skandar se neubránil pocitu vděčnosti, že odvrátila hovor od Jehly.

Nastal konec srpna. Večer před sedlovým obřadem byli Skandar, Bobby a Mitchell ve svém domku a většinu času se nervovali. Mitchell trůnil na červeném sedacím pytlí u knihovničky, zuřivě listoval obrovskou bichlí nazvanou *Všechno o sedlech* a chrлил se

sebe náhodná fakta, jako by si myslel, že je z toho někdo bude zkoušet: „Tak za sedla platí Hnízdo... Věděli jste, že sedláři v roce 1982 stávkovali?“ Bobby si mumlala pod nos taktiku na závod, který se ráno poletí před očima sedlářů, a chystala si u toho jeden ze svých krizových sendvičů se syrem, džemem a droždovou pomazánkou. A Skandar seděl u studených kamen, dělal si starosti kvůli Jehle i sedlovému obřadu a znovu si přitom pročetl poslední dopis od Kenny — ten, který mu poslala těsně před letním slunovratem.

Ahoj Skare,
seš hodnej, že se ptáš na mě, ale ono opravdu není co povídat. Jsem v pohodě. Škola je v pohodě. Kamarádi jsou v pohodě. Táta je v pohodě. S penězma jsme v pohodě — díky tátově práci a jezdeckému příspěvku za tebe. V minulým dopise jsi psal, že doufáš, že jsem šťastná, ale asi víš, jak to doopravdy je. Pořád musím myslet na to, jaký to je jezdit na Kvítkovi. Trápí mě, že mi není souzenej jednorozec, Skare. Asi mě to bude trápit navždycky. Trápí mě, že už se nevidáme — moc mi chybíš a jednou za rok to fakt nestačí, víš? A trápí mě, že když jsme byli malí, nemívali jsme před sebou žádný tajnosti. Víím, že mi teď stoprocentně něco tajíš. Určitě pro to máš svoje důvody, ale... Prostě budu asi muset počkat, jestli se zase někdy budu cítit šťastná. Bude to v pohodě, ale trvá to dýl, než jsem čekala. Jak je v Hnízdě? Jak se má Kvítko?
S láskou
Kenn

Skandar si už celé týdny znovu a znovu pročetl Kennina upřímná slova a pořád ho z nich bolelo břicho. Kenna se trápí. Je tak smutná, že už ani nepředstírá, že je v pořádku, jako to dělávala, když byli ještě malí. Jako kdyby už neměla sílu tvářit se jakoby

nic. A nějak na něm poznala, že jí něco zatajuje. Když v červnu přiletěla na ostrov, řekla mu: *Musejí něco tajit — musí tady být ještě něco*. Hrozně moc jí chtěl povědět o duchovním živlu, o svém tušení, že i ona je možná s duchovním živlem spřízněná, a proto jí nespravedlivě zabránili zkusit štěstí u dveří Líhně. Prozradit jí, že máma žije. Ale... neřekl jí to. Báł se, že by jí to tím ještě ztížil, a teď přemítal, jestli to nebyla chyba. Na její šokující dopis odepsal okamžitě a vyptával se, jak jí je, ale už to byly skoro dva měsíce a od Kenny mu pořád nepřišla žádná odpověď. Než úřad pro vztahy s jezdci odbaví dopisy, vždycky to pár týdnů zabere, ale takhle, takhle dlouho to ještě nikdy netrvalo.

PRÁSK!

Flo málem doslova proletěla dveřmi. Usmívala se od ucha k uchu a napůl položila, napůl upustila na podlahu čtyři velké kýbly.

„Překvapení!“

Bobby zamžourala na kýbly. „Překvapení... tys nám přinesla tisíc litrů mlíka?“

Mitchell zvedl hlavu od knihy. „Zejtra nás čeká hrozně důležitéj den, Florence.“

Flo k němu nakráčela a knihu mu zaklapla. Mitchell se ztvářil dotčeněji, než kdyby ho praštila.

„Poslouchejte,“ spustila a všechny je přejela pohledem. „Je to teď náročné kvůli tomu mrtvému jednorožci a zítřejšímu sedlovému obřadu. Říkala jsem si, že bychom se měli dneska večer nějak zabavit.“ Ukázala na kbelíky. „Už to plánuju věky,“ dodala rozpačtěji.

„Bezva nápad,“ ozval se Skandar a přistoupil k ní.

Bobby odložila sendvič. Mitchell zasunul knihu zpátky na policičku a všichni čtyři se zadívali do kbelíků. Byla v nich nějaká tekutá šlichta a ta měla v každém kýblu barvu jiného živlu — červenou, žlutou, zelenou nebo modrou.

„To je barva na natírání?“ zeptala se Bobby.

Flo nadšeně přikývla. „Nejen to. Připravila mi ji máma, a protože umí uzdravovat jednorožce, přidala do ní živelní bylinky, takže ta barva teď má určité kouzelné vlastnosti, a když jsem se ptala instruktorů, říkali, že to není proti školnímu řádu, a tak jsem si myslela, že bychom si třeba u nás mohli vymalovat?“ Flo to ze sebe chrlila tak rychle, že Skandarovi chvíli trvalo, než pochopil, co říká.

Bobby byla rychlejší. „Můžeme si tady vymalovat, jak budeme chtít?“

„Jo!“ vyhrkla Flo zadýchaně. „Napadlo mě, že bychom si každý mohli vzít jednu stěnu a použít barvu svého živlu.“

„To zní úžasně,“ prohlásila překvapeně Bobby.

Flo jí podala žlutou barvu vzduchu. Když se Skandar podíval blíž, vypadalo to, jako by barva jiskřila elektřinou.

„Já žasnu.“ Mitchell se chopil červeného kýblu. Barva v něm bublala jako žhavá láva a trochu se z ní kouřilo.

Bobby si zabrala stěnu naproti dveřím. Mitchell si vzal tu za kamny.

„Je mi to moc líto, Skare,“ pronesla Flo a podala mu modrý kýbl, „ale nesehnala jsem ti duchovní barvu. Máma nevěděla přesně, jak ji vyrobit, a navíc jsem se bála, že se to asi nesmí, a tak...“

„Neboj.“ Skandar se snažil, aby to znělo vesele. „Bílá stěna by beztak byla nudná.“

Flo se zatvářila úlevně. „Chceš vymalovat tu stěnu za knihovničkou?“

Skandar se usmál. „Jasně.“

Skandar sice moc rád kreslil, ale ještě nikdy nenatíral zeď — ve věžáku si nesměli vymalovat ani vlastní byt. Nejistě namočil štětec do modré živelní břečky. Šplouchala jako voda, dokonce byla i trochu cítit slaneč a to mu vnučilo nápad. Začal malovat zvlněné moře. Barva se modře třpytila jako sluneční paprsky na vodě, a po některých tazích navíc zůstávaly lesklé safírové rybí šupiny. Když se Skandar naklonil blíž, slyšel, jak se vlny někde v dálce tříští o pobřeží, jako by si přikládal k uchu mušli.

Poodstoupil, aby se pokochal výsledkem, a s úlekem si uvědomil, že namaloval výhled z pláže v Margate. S Kennou na tom zaobleném pásu písku hodiny snili o jiné budoucnosti. O jedno-rozčích. Moc se mu po ní stýskalo. Ale při pohledu na namalovanou přímořskou krajinu mohl skoro předstírat, že tam je s ním.

I ostatní už měli hotovo. Bobbyinu žlutou stěnu zdobilo jiskřivé perlení dravých živelních spirál, výrazných blesků a divokých vírů tornád. Všude se něco hýbalo, a když Skandar přistoupil blíž, skoro až cítil, jak mu vítr čechrá vlasy. Mitchell svou stěnu pomaloval mnohem pečlivěji. Pokryl celou zeď dopodrobna propracovanými plameny a červená barva praskala a kouřila jako skutečný oheň v krbových kamnech, která stála před ní. A Floinu přední stěnu domku tvořila džungle propletených zelených rostlin — stromů a květin rostoucích jeden přes druhého. Její živelní barva voněla čerstvou hlínou a byla na omak hrubá a žilkovaná jako listí.

Všichni čtyři si přitáhli sedací pytle doprostřed domku a posadili se, aby mohli obdivovat svou práci. „To byl vážně dobrej nápad,“ vzdychl Skandar s přihlouplým úsměvem ve tváři.

„To jo.“ Mitchell zívá. „Úplně jsem přitom přestal myslet na...“

„Takže sedla.“ Bobby se otočila k Flo. „Teď už přece musíš vědět, jestli se Sedla Shekoni zúčastní. Obřad je už zítra!“

„Nic nevím,“ odpověděla mrzutě Flo. „Jenom vím, že jestli se táta zúčastní, nevybere si mě — to by určitě nebylo fér. A máme odpočívat, pamatuješ?“

„Roberto,“ přisadil si Mitchell, „i kdyby se Sedla Shekoni zúčastnila, nikdo ti nezaručí, že si Floin táta vybere tebe.“

Bobby se zatvářila uraženě. „To teda vybere! Vyhrála jsem cvičnej závod!“

Skandar zachytil Mitchellův pohled a zacukalo mu v koutcích. „Je tak skromná, co?“

„Jestli tam bude k mání sedlo Shekoni, tak patří mně. Jsem vzduchovládkyně a pevníňanka jako Nina a při sedlovým

obřadu vyhraju závod, protože jsem nejlepší.“ Bobby si uhladila šedivá pírka na zápěstí. „To je přece logický.“

„Ty si o sobě fakt neuvěřitelně moc myslíš.“ Mitchellův úžas byl nepředstíraný.

„Díky!“ Bobby vstala a přistoupila ke Skandarově modré zdi. Skandara se zmocnila nezvyklá obava o svůj výtvar, a tak vyrazil za ní. „Co to...“

Bobby vytáhla z kapsy kousek křídý. Přelomila ho a půlku mu podala. Rozhlédla se po hřebenech vln, pak se zastavila a namalovala něco na místo, kde měla být bílá pěna. Skandara to našťvalo, ale pak si všiml, co udělala.

Bobby nakreslila čtyři vzájemně propletené bílé kruhy — symbol duchovního živlu.

„Ty přece nejsi žádný vodovládce, no ne?“ Mrkla na něj.

Skandara to zahřálo u srdce. Vzal svoji křídou a tam, kde se měla pěnit jiná vlna, nakreslil další symbol. Pak k nim přišli Mitchell a Flo, Bobby jim rozdala křídý a vlny se zakrátko zpěnily bílými duchovními symboly.

Když skončili, Skandar se zhluboka nadechl. „Díky... Vždyť víte, za to, že jste moje čtveřice a...“

„Tak to už by těch ufňukaností stačilo,“ oznámila Bobby a chopila se štětce.

„Co to děláš?“ vyzvídal Mitchell. „Už jsme přece domalovali, nebo snad...“

Cákla mu na tvář žlutou barvu. „To máš za to, žeš mi předtím řekl ‚Roberto‘!“

„Tak a dost!“ Mitchell zvedl svůj štětec a ohodil ji ohňovou barvou.

„Přestaňte! Přestaňte!“ volala Flo, ale smála se u toho. Skandar se zakřenil, zvedl svůj kbelík a postříkal ji modrou barvou.

„No tohle!“ Oplatila mu to zelenou a zanedlouho už se všichni snažili uskakovat před poletujícími kapkami barev a honili se kolem stromového kmene uprostřed domku.

Za deset minut už byl kmen i celá čtveřice pokrytá směsí živelních cákanců. Skandar vnímal šumění vzdušné barvy, cítil svěžest té zemní, slyšel praskot ohňové a na jazyku měl vodní slanost. V záchvatu smíchu se zhroutili na sedací pytle, žasli nad svou potřísněnou pokožkou a zírali na kmen.

Nakonec se Flo zeptala: „Myslíte, že bychom to měli umýt?“

Skandar vstal a rychle potupkal bílou křídou volné místo mezi ostatními barvami na kmeni. „Ani nápad,“ opáčil s úsměvem. „Myslím, že bychom to tak měli nechat.“

Ráno před sedlovým obřadem zalilo les v Hnízdě jasné světlo a pronikavá svěží vůně borovic. Spleť visutých můstků se lehce pohupovala, stromové domky jezdců pokojně spočívaly v listnaté klenbě. Sloupce světla dopadaly na obrněné stromy a celé jezdecké učiliště se tak krásně třpytilo, že Skandar měl správně mít skvělou náladu. Místo toho ale odešel hned po snídani do Kvítkovy stáje, protože už nesnesl rušný hovor ve Žlabu.

Obvykle ho bavilo jíst u stolků na plošinách ukotvených mezi stromy, a to hlavně díky vydatnému přísunu jeho oblíbeného jídla — majonézy. Dneska mu ale hovory o Jehle vadily víc než kdy jindy. Má na svědomí vraždu divokého jednorožce? Jak to udělala? Proč to udělala? Co udělá teď?

Co udělá teď? To Skandara trápilo víc než cokoli jiného.

Dneska ale na nic z toho nesmí myslet. Musí se soustředit na závod před sedláři a netrápit se tím, že jeho máma vraždí divoké jednorožce. Závod je pro jezdce a jednorožce poslední šanci, jak udělat dojem na sedláře, než se definitivně rozhodnou.

Vyjel. Kvítko po něm vrhl elektrický výboj, protože ho na okamžik přestal kartáčovat. „Bylo to nutný?“ Skandar se na jednorožce zadíval s povytaženým obočím. Od elektrického šoku ho brněla ruka.

Kvítko na něj vycenil zuby v pokusu o přitroublý úsměv. Většina lidí by se před zuby krvežíznivého jednorožce dala na útěk, ale Skandar už u Kvítka uměl poznat rozdíl mezi výrazem, který říkal: *Já tě kousnu*, a výrazem říkajícím: *Šaškuju, protože tě chci rozveselit*.

Pouto mezi jejich srdci se rozechvělo radostí, jako by se smálo. Právě vzájemné pouto bylo tím, co odlišovalo Kvítka od divokého jednorožce, kterého vyplavila řeka. Spojovalo jejich životy — připoutaný jednorožec nepřežije smrt svého jezdce. A spojovalo je i citově. Jakmile se jejich vztah upevnil, mohly poutem proudit i pocity. Kvítka vždycky poznal, když byl Skandar smutný, a ze všech sil se ho snažil povzbudit.

„Chceš sedlo, nebo se tady budeš schovávat až do večera?“ Přes stájová vrata ke Kvítkovi nakukovala Bobby se Zlobou sokolice.

„Schovávat se tady až do večera,“ zamumlal Skandar, zatímco zápolil s rukávem své žluté bundy, na němž teď měl našitý druhý pár křídel, aby bylo vidět, že patří k písklatům. Lomcovala jím tréma i vzrušení. Bude to vůbec první závod, při kterém bude smět otevřeně používat svůj vlastní živel.

„Tak dělej, ducháčku,“ popoháněla ho Bobby.

Když se bok po boku blížili k pískleci náhorní plošině, Skandar si všiml, že Sokolice má šedivou hřívu zapletenou do řádky maličkých culíků, stěží viditelných nad opancéřovanou šjí.

„Bobby, co...“

„Ani mi o tom nemluv. Byla jsem vzhůru už od šesti, abych je stihla naaranžovat.“ Bobby byla nejspíš ta poslední, u níž by člověk čekal, že si přivstane proto, aby její krvežíznivá jednorožka vypadala hezky, ale Sokolice hodně dbala na svůj vzhled — dokonce tolik, že když si připadala krásná, bojovala s větší vervou. Jak s oblibou říkala Bobby: Rozmazlování přináší ovoce.

Jakmile Skandar dorazil na plošinu, přiběhl k němu Jamie, kovář, který vyrobil Kvítkovu zbroj. Celou dobu, co se v Bobbyiných stopách proplétali změtí jednorožců, jezdců a diváků, nezavřel pusy.

„Tak hlavně si musíš pamatovat, že dneska všichni závodíte kvůli sedlářům, co se ještě nerozhodli.“

Skandar se na něj zamračil průzorem v přílbě. „Nerozhodli?“

„Jojo,“ odpověděl netrpělivě Jamie. „Jsou sedláři, co se už při cvičném závodě rozhodnou, kterýho jezdce chtějí, ale ostatní si vybírají ze tří nebo i víc favoritů. Ti budou mít připravených několik sedel. Některý jezdci budou mít na výběr víc sedel a budou se muset rozhodnout, kterému dají přednost. Někdy je to dost ostrá konkurence.“

„Nejsem si jistý, že zrovna já budu mít tenhle problém,“ utrousil Skandar. To už se blížili doprostřed cvičiště. Sedláři mezi sebou klábosili a volali na sebe, zatímco vybalovali krabice a stavěli špičaté stanové konstrukce, přes které přehazovali pестrobarevné plachty pleskající ve větru. Barvy stanů, od malinově růžové až po tmavofialovou, ladily se šerpami, které jednotliví sedláři nosili na hrudi. Na šerpách stála jména sedlářů, vyvedená zářivými písmeny: HENNING-DOVE, MARTINA, REEVE, NIMROE, TAITING, BHADRÉŠA, GOMEZ, HOLDER... Mnozí sedláři se zastavovali a zírali, když kolem procházel Kvít-ko, pak si zakrývali ústa rukou a něco si šeptali.

Jamie si toho nevšímal a dál radil Skandarovi. „Sedlo Shekon- ni by pochopitelně bylo nejlepší, ale Shekoniovi se asi nezúčastní kvůli duchovládovství a všemu tomu kolem. Vždycky se mi moc líbily sedla od Martiny. Jo a taky sedlo značky Reeve by bylo super, nebo od Bhadréši...“

„Jamie, já...“

„Ale ti měli velkej průšvih s tím, že používají hořlavou kůži, tak to je lepší se jim vyhnout, když jsi ohňovládce, jenže to ty nejsi, a tak...“

„JAMIE!“ Skandar na něj z Kvítkova hřbetu skoro křičel.

Kovář se zastavil a vzhledl k němu.

„Co se stane, když si mě žádnej sedlář nevybere?“

„To se nestane. Mám pocit, že se to ještě nikdy nestalo.“

„Ale co když jo?“

„Nemyslím, že by se muselo něco stát,“ uvažoval Jamie nahlas. „Asi by se ti tím všechno dost zkomplikovalo. Vyčníval bys, i když ty už vyčníváš teď kvůli té kostlivý mutaci a jednorožci s duchovládcovskou hvězdou na hlavě.“

„Díky,“ poznamenal Skandar jízlivě.

„Ale ty si letos budeš nacvičovat klání, Skandare. To znamená, že se v podstatě snažíš srážet jezdce z jednorožců živelníma zbraněma. Sedlo by ti fakt hodně pomohlo udržet se na hřbetě. Bez něj bys asi ani neprošel turnajem na konci roku.“

„Jakým turn...“ pokusil se zeptat Skandar, ale Jamie pokračoval ve výkladu.

„A i kdyby se ti podařilo ho zvládnout, sedlář je jezdcův společník ve světě za hranicema Hnízda. Sedláři mají kontakty na léčitely, dodavatele žrádla pro jednorožce, sponzory... Některý z těch nejlepších dokonce zasedají v komisi, která dohlíží na předkola závodu o Pohár chaosu.“

„Takže mi v podstatě říkáš, že vyloženě potřebuju, aby si nás nějaký sedlář vybral.“

Jamie se tvářil vážně. „Vím, že ti dělá starosti tvoje pověst, Skandare, ale sedláři jsou soutěživí. Na tom, aby jejich jezdci byli ti nejlepší, jim záleží víc než na tom, jestli jsi pomohl zabít nesmrtelnou stvůru, nebo ne.“

„Řekni mi, že to není to, co se povídá mezi lidma!“

Jamie ho zarazil zvednutou rukou. Kvítka ji očichal a z nosu se mu vyvalil dým. „Na ničem z toho nesejde, když budeš dneska nejlepší, chápeš? Umíš rychle létat, a když teď můžeš používat duchovní živel, možná máš i šanci vyhrát závod a pak...“ Jamie zahýbal obočím.

„Pak by mě sedlář mohl chtít, i když jsem duchovládce.“

„Přes... Hej! Koukejte, kam šlapete!“ Kolem Jamieho se k dřevěnému stupínku nalevo od startovací závory prodírala zhruba třicetiletá skupinka. Zatímco jezdci na sobě měli bundy ve

žluté barvě vzdušného období, tihle lidé byli oblečení každý v jiném odstínu. Kvítka frkal jiskry a pozoroval je, jak se řadí na plošině do půlkruhu, jako by se chystali zahájit představení. Jeviště stálo na spletnici lián, které rostly kolem něj i nad ním a vytvářely květinový baldachýn. Na Jamieho zamávali nějaký muž a žena. Kovář se zamračil.

„Kdo je to?“ zeptal se Skandar.

„Moji rodiče,“ odpověděl Jamie rozpačitě. Od chvíle, kdy se rozhodl stát kovářem, a ne bardem jako zbytek rodiny, se svými rodiči moc dobře nevycházel. Při každé příležitosti, která se naskytla, se ho pořád snažili přesvědčit, aby se stal pěvcem.

„Už budou začínat bardí?“ vyzvídal Mitchell ze hřbetu Rudé noci. Flo s Kordem a Bobby se Sokolicí jely vedle nich, každá z jedné strany.

„Jo,“ zahuhlal Jamie.

„Je pravda, že každý rok skládají pro sedlový obřad novou píseň?“ vyptávala se Flo uchváceně.

„Jo,“ přitakal znovu Jamie. Znělo to, jako by se nejradši propadl do země.

Bobby se o bardy vůbec nezajímala. Nespouštěla oči ze sedlářských stanů.

„Táta asi nepřijde,“ prohodila k ní Flo. Když se písklata, sedláři, instruktoři a diváci začali trousit k jevišti, její hlas nebyl ve vřavě lidí a jednorožců skoro slyšet. „Nikde tady nevidím jeho oranžový stan.“

„Třeba se prostě opozdil,“ odsekla Bobby.

„Jestli tady nejsou Sedla Shekoni, tak nejlepší sedlář je asi...“

Mitchella přerušil výbuch bardského zpěvu. Přes shromážděný dav se přelila vlna zvuku, a dokonce i jednorožci utichli a zaposlouchali se do melodií plynule přecházejících jedna v druhou. Tóny klouzaly, prudce klesaly a zase stoupaly a hravě se proplétaly. Byla to nejkrásnější hudba, jakou kdy Skandar slyšel. Ty stoupavé a klesavé tóny kdovíproč dokonale vyjadřovaly,